

plat, plynie, že žalobník u žalovanej strany nekonal práce prevažne vyššieho druhu (§ 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.); práce tie ani nevyžadovaly vyššej kvalifikácie a samostatnejšej činnosti a obor jeho pôsobnosti bol trvale malého rozsahu. Že žalobník mal na starosti aj skladište, ešte neznamená, že skladnícka služba bola jeho prevažnou činnosťou, žalobník konal prevažne ručné práce, nebol vybavený určitým dispozičným právom a rozhodovacou mocou a písomné práce vyžadovaly nepatrnú dobu dennú. Tedy žalobník nepodliehal penzijnému poisteniu a patrila mu len 14 denná výpoveď (odst. 1 § 113 zák. č. 259/1924 Sb. z. a n.).

N a j v y š š í s ú d dovolaciu žiadosť žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Bez porušenia hmotného práva uznal odvolací súd, že žalobník podľa skutočnej povahy prác, konaných u žalovanej strany (§ 1, odst. 3, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.), nepodliehal ustanoveniam zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. K dotýčným vývodom dovolacej žiadosti stačí poukázať na skutočnosť odvolacím súdom zistenú a dovolacou žiadosťou nenapadnutú, že žalobník konal nielen manuálne práce, ktoré snád' spadajú do kruhu zamestnania skladníka vo veľkom podniku, lež aj manuálne práce pri stroji na čistenie klincov, ktoré nepochybne vybočujú z kruhu prác zamestnanca, konajúceho vyššie služby podľa cit. zákona. Ani konanie »písomných prác« samo o sebe nekvalifikuje práce za služby vyššieho druhu (viď rozh. Sb. n. s. č. 1315), keď tieto boli len podradné, šablonovité, ako to z výpovedi svedkyne G. ide najavo. Celková služba žalobníka nebola ani dozornou, ani vedúcou, žalobník nebol vybavený žiadnou rozhodovacou mocou ani dispozičným právom, jeho služby nevybočovali z kruhu prác tak zvaného predného robotníka, v dôsledku toho jeho služebný pomer nespadá ani pod ustanovenia zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., ani pod ustanovenia zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. Jeho žalobné nároky, pokiaľ sa opierajú o ustanovenia týchto zákonov, bez porušenia hmotného práva boli zamietnuté.

Čís. 16353.

Rozhodovať o sťažnosti proti usneseniu okresného súdu o zaplatení pôžičky, poskytnutej súdom zo sirotských peňazí ním spravovaných, neprislúcha súdu druhej stolice, ale dozorčiemu orgánu justičnej správy.*)

(Rozh. z 22. septembra 1937, R IV 350/37.)

Okresný súd v R. vypovedal pôžičku, poskytnutú vd. Marii K. a Jozefovi K. zo sirotských peňazí týmto súdom spravovaných, a uložil dlžníkom, aby vrátili ešte dlžnú sumu pôžičky v určenej lehote pod exekúciou.

*) Porov.: Sb. n. s. č. 12107.

Rekurzný súd rozhodol o rekurze dlžníkov meritorne.

Najvyšší súd usnesenie rekurzného súdu zrušil a uložil súdu I. stolice, aby rekurz vd. Marie K. a Jozefa K. predložil prezídiu krajského súdu v R. ako dozorčiemu správneému úradu k rozhodnutiu.

Dôvody.

Vec, o ktorú ide, nie je ani poručenskou vecou, ani inou vecou nesporného pokračovania. Rekurzný súd prekročil svoju pôsobnosť, určenú v § 1 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n., keď o veci rozhodol, a preto je jeho pokračovanie zmätočné podľa § 41 lit. e) cit. zákona.

Usnesenie súdu I. stolice nie je rozhodnutím sudcovským, ale rozhodnutím súdneho správneho úradu, povereného správou sirotských peňazí, a týká sa výlučne pôžičky, povolenej tým istým súdom z týchto peňazí. Rezhodnúť o správnosti súdnych opatrení, týkajúcich sa správy peňazí sverených súdu, neprislúcha nadriadenému súdnemu senátu, lež nadriadenému justičnému správneému úradu.

Čís. 16354.

I. Výpovedná lehota podľa § 31 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. nebola zachovaná, keď bola výpoveď zamestnancovi doručená až v prvý deň kalendárneho štvrťroka, ku koncu ktorého bola daná.*)

II. Keď zamestnávateľ neuplatnil za výpovednej lehoty dôvod, ktorý mu zamestnanec za trvania tejto lehoty zaval k predčasnému zrušeniu pracovného pomeru, vzdal sa tým práva na prepustenie zamestnanca.**)

(Rozh. z 22. septembra 1937, Rv III 713/37.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol u žalovaného ako úradník od r. 1919, tedy dlhšie než 15 rokov, a preto mu podľa § 31 (2) lit. b) zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. prislúchala trojmesačná výpovedná lehota ku koncu kalendárneho štvrťroka. Dňa 1. októbra 1936 doručený mu bol list, v ktorom mu dal žalovaný výpoveď ku dňu 31. decembra 1936. Podľa stanoviska žaloby výpoveďou, danou až v prvý deň kalendárneho štvrťroka, výpovedná lehota nebola zachovaná, tak že výpoveď platila až ku koncu ďalšieho kalendárneho štvrťroka, totiž ku dňu 31. marca 1937. — Žalobou domáhal sa toho, aby žalovaný zaviazaný bol zaplatiť mu služebné pôžičky na dobu od 1. januára 1937 do 31. marca 1937. — Žalovaný bránil sa proti žalobe tým, že výpoveď ku koncu kalendárneho štvrťroka mohla byť platne daná ešte aj v prvý deň dotyčného štvrťroka, tedy 1. októbra 1936 tým viac, že list napísal a dal na poštu už dňa 30. septembra 1936, a že inak mal aj dôvod k predčasnému zrušeniu pracovného pomeru, lebo žalobník sa behom výpovednej lehoty dopustil vôči nemu hrubých urážok.

*) Porov.: Úr. sb. č. 2117.

***) Porov.: Úr. sb. č. 1423, 3441 (I).